

μένο δέμα και γελαστά μάτια.

»Νά είνε κομψός με άφέλεια, νά χορευή, δίχως νά κουραστή, άπ' τόν βράδυ ώς τά ξημερώματα και νά μπορή μάλιστα, όταν τόν προκαλέση ή άγαπημένη του σ' ένα Μαροθαίνω χορού, νά δεχθή τήν πρόκλησή της.

»Νά είνε περιζήτητος από τίς γυναίκες και νά κινή τούς άνδρες νά τόν μιμούνται και ν' ακολουθούν τή μόδα του.

»Νά είνε άφοσιωμένος στη γυναίκα του ή άν είνε άνάπαντος, νά λατρεύη, όπως ο Ρωμαίος τήν άγαπημένη του.

»Νά είνε ο καλύτερος από τούς φίλους του, ο πιο πλούσιος, ο πιο εύθυμος κι' ο πιο γερός.

»Ν' άντέχη σ' όσα κόβονται κι' άν πει και νά ξερή νά «πιλοτάρη» αεροπλάνο.

»Τέλος, νά μπορή με τή γροθιά του ν' άποστομώνη τούς αντιπάλους του.

Έχει άραγε όλα αυτά τά εξαιρετικά προτερήματα ο Ντουγκλας Φαίρμπανκς; Δέν είμαστε σέ θέση νά δώσουμε καμιά απάντησι. Τό μόνο πού μπορούμε νά πούμε, είνε ότι ο ιδανικός άνδρας για τήν μίς Ρούθ Μάρκφελτον είνε ο πύσιος άνδρας πού άρξεται σήμερα στις Άμφισσιανίδες.

»Ας καταργήσουμε τώρα στη φρόνησι απάντησι τής τομηκής έξερεινήτριας Ντόρθου Μ.Σ., ή οποία άνατρεχιάζει από τή φρέσι μπροστά σ' ένα τέτοιο φαινόμενο.

«Είδι νά μή μιάς τύχη, λέει, νά συναντήσουμε ποτέ τόν ιδανικό άνδρα. Άλλωστε έχω τή γνώμη, ότι δέν υπάρχει σ' αυτόν έδώ τόν μαγευτικό κόσμο μου, ο όποιος είνε γεμάτος από άτελη πλάσματα. Άν ήπληξε ένας τέτοιος άνδρας θα ήταν άνυπόφορος.

»Ένας ιδανικός άνδρας θα ήταν σωστή συμφορά! Συλλογισθήτε τήν φρέσι νά έχη κανείς στο σπίτι του έναν άνδρα άπόλυτος τέλει, ο όποιος κάνει πάντα ό,τι πρέπει κι' ο όποιος δέν έχει ούτε τό παραμικρό ελάττωμα! Φανταστήτε έναν άνδρα, με τόν όποιο δέν θα μπορούσατε ποτέ νά μιλήσετε. Έτσι και για ένα δεινρότατο κι' ο όποιος δέν θα σάς έκανε ποτέ νά διαγώσετε τά χείλη σας άπ' τό πείσμα! Για φανταστήτε τον άν μπορείτε; Έγώ όμολογώ, ότι δέν μπορούσα νά τόν φαντασθώ ποτέ μου!

Θέέ μου! Πόσο εντυπωσιμένες είμαστε έμεις ή γυναίκες πού δέν βρίσκουμε έναν ιδανικό άνδρα!»

Παρόμοια μπορεί νά πη κανείς είνε και ή απάντησις πού έστειλε ή πασίγνωστη Άμερικανίδα μυθιστοριογράφος, Άννίτα Λούις.

«Τό καλύτερο πού έχουμε νά κάνουμε, απαντάει ή διάσημος συγγραφέας, είνε ν' άποφύγουμε όσο μπορούμε τίς συνταγές και νά δεχόμαστε τούς άνδρες όπως είνε.

»Πολλές φορές, εις τίς γυναίκες λατρεύουμε έναν άνδρα άκριβώς για τά ελαττώματά του και τόν μισούμε για κάποιο άνωτόφορο προτέρημά του.»

Καθώς βλέπετε υπάρχει πολλή... γυναικεία φιλοσοφία σ' αυτή τήν απάντησι. Ξερετε όμως ποιά άπ' τίς γυναίκες πού έλαβαν μέρος στον διαγωνισμό, πήρε τό πρώτο βραβείο; Τό πήρε ή Άγγλίδα άεροπόρος Άμυ Τσόνσον με τήν έξις απάντησι, πού είνε ή πιο άπλη, ή πιο έξυπνη κι' ή πιο άληθινή:

«—Ο ιδανικός άνδρας είνε σαν τόν α ν δ ρ α μ ο υ σ .»

Μιά τόσο χαριτωμένη και λογική απάντησι, άξιζει, μα τήν άλήθεια, χίλιες στεφλίνες!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Ο σιωπηλός πρόγος είνε ο έκφραστικώτερος.

—Άνθρωποι πού επιμένουν νά μιλούν αυτοί πάντοτε, χωρίς νά δέχονται καμιά αντίρρησι, είνε καταδικασμένοι νά πεθάνουν στο σκοτάδι τής άμαθείας.

—Η πολυτέλεια τών τάφων, είνε ή ύπερηφάνεια τής θλίψεως.

—Η εύγενής ηυχές έχουν ύπερηφάνες θλίψεις και κομψές χαρές.

—Η όμορφιά είνε ή άσφαλισμένη παγίδα τού ανθρωπίνου πνεύματος.

—Ο καθένας κατέχει τήν έννοια τού δικαιώματος και τής υποχρέωσης. Τό δικαίωμα όμως τό κρατάει για τόν έαυτό του, ενώ τίς υποχρέωσης τίς φορτώνει στους άλλους.

—Καλό είνε νά μην άπομακρύνεται κανείς από τά καθήκοντά του, άλλ' ακόμα καλύτερο νά μετανοή και νά ξαναγεννηθί σ' αυτά, άν τυχόν άπομακρύνθηκε.

—Είνε άδύνατο νά νικήσης τά πάθη με τά λόγια. Γιατί τό πάθος είνε εύφραδέστερο από κάθε γλώσσα.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

**ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΩΡΑΙΑΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ**

I

Ξανθές με τ' άγριόζαυρα, γλυκεία με τούς χαμόγελο στον κόμπο άνθοίν ή άνευμένες, θραϊσί με τά βίσινα και με τή μαύρη πύχη άνθισιν στον κόσμο αυτόν οί στίχοι. Αίττοι πλουτίζουν τή ζωή, τά νεύατα και στολίζουν κι' όταν αζομα δέν άξίζουν. Βρίσκουμε κάλλη θανατικά και παύχων χάρης έξενε; άπ' τίς δροσολογιστες παρθένας, όπου μιάς δείχνουν τή ζωή σαν έκκλησιαστικά είκόνα στεφανωτή μ' άκτινωτή κορώνα.

II

Γνωρίζω μιά πώχει έμορφιάς κι' έχει στολίδια τόσο πού τά φημίζει κάθε γλώσσα. Έχει τή χάρι τή λευκή — πού λέει τό περιστέρι — με τή θωριά ή ψυχή της ταύρι. Έχει τή χάρι τή γλυκεία — πού τώχει πει τ' άρμονι — με τό χαμόγελο σλαβόνου. Έχει τή χάρι τήν κρυφή κι' ο ποιητής μπροστά της ρωτά: Πού τάζει τά φτερά της; Γνωρίζω μιά πώχει έμορφιάς και πλούτη και στολίδια. ... οί στίχοι, ψυφιστες τό στήν ίω!»

K. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Γλυκεία μου μαυρομάτα άπ' όπου με ληρημόνησε, έχλώμασε ή θωριά μου, μ' άνηθήσαν τά νεύατα... Γλυκεία μου μαυρομάτα με βλέπουν και λιπούνται γειτόνοι και γειτόνισσες. Με βλέπουν και λιπούνται γειτόνοι και γειτόνισσες μα γώ ξαγριτωμένος μέσα στους δρόμους τρέχω και γατρεία δέν έχω, γλυκεία μου μαυρομάτα, άπότου με ληρημόνησε. Γλυκεία μου μαυρομάτα, άπότου με ληρημόνησε βαρέθηκε ή καρδιά μου τόν κόσμο τόν άπάσο... Άν τύχει και πεθάνω νά μή με λυπηθήτε, γειτόνοι και γειτόνισσες.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΚΑΡΜΑ

Ο παιδεύσις τού Άνημπορου με πήρε πές άργά σά γλυκοφιλείν ή θανή τού Άποστεινού τά ρόδα. Κι' ο άγέρας μοσκοβολιστά στους κλώνους έτα ενόδα πού μάριαν ή νοσταλγία λές, τά πηχτά δεινιά; Κι' έντός μου έσπίστη μονοιάς ή Έλπίδα κι' ή Χαρά γιατί στό σύστημα πλασιό, πλασιό γραμμένο τού τού Λυγώσω κι' Άνελο και τού Καυρού τή ρόδα, τά χερσάκι τ' άδύναμα και τά λυπητερά... Και σάν άσκόθη τού βαθεού μεσσηνιστού οί θησις, και χίμηξε άπ' τά πέλαγα γορη και ποντισόρα (Κουρσάρος χνοποκρινός) ή καταλήτρα μύτου, χύθη έντός μου φώσαν έρμιά κι' ώσαν άποθιασις τού πέλαου τό τρεχάσιμο και τών δειντών οί σάλος. Κι' είτα πώς είμ' όλόφρανος, Κι' ούτε κανένας άλλος...

N. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΠΟΥΔΙΑ

Πιός τάχα σός δασκώλεψ, οί άθλοι τραγουδιάδες κι' όπου δεινιά ή κλαυθούλλο κι' όπου περιολιάδες τό μαγκό σας κλάμα, τόση σκοπα άρμονία; Άν έννοιασε τό κάθε αϊτά, πού μουσική ούρανια ροφούνε τά περιόρα κι' ήδονικά μεθύνε, δέν θα βρισκότανε ηυχές νά μην άνθοβολούνε.

ΙΣΚΙΟΙ

Ίσκιοι έδώ ως ροδάφύλλα, παρέχει μολυθένιο ίσκιοι γοργότερησιμένοι κι' άργοι και καρφαλιμένοι άγγιχα χάρδια τών ματιών και τών καρδιών τρού (μάρες, άπ' τά αιδέρια ροβολούν ή Χαρές κι' ή Λαχτάρες κι' από στερές και πέλαγα τίς σένοιον, λές, οί άνέμοι μέσ' στην άνθρώπινη ψυχή, πού λαχταρά και τρέμει.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

